

Anatomia humana

EL DOLOR, I EL METGE QUE NO ESCOLTA

Jorge Bello

Poques vegades es veu que un metge fa públic el propi malestar per la feina mal feta dels col·legues, i vet aquí el cas d'aquest metge que és alhora el pacient.

Durant deu mesos, aquest metge va patir un dolor que no calmava ni amb infiltracions, ni acupuntura, ni teràpia física. El dolor no el deixava quan s'estirava al llit, ni quan romania assegut, ni quan caminava.

Dues vegades una ressonància, i més estudis encara per veure què li passava. Prou metges el van visitar, suposo que especialistes, però el mal continuava i tothom s'equivocava.

Tot va començar en agafar la maleta de la cinta, a l'aeroport. Va sentir de sobte un mal, una punxada. Això li va sorprendre, perquè tot i tenir més de seixanta anys, aquest metge es mantenia en bona forma, prou esport que feia.

Tal com sol passar, el mal va passar. Però el mal va tornar al cap de poc. Ara tenia molt de mal, dolor a la natja dreta, i al cap de cinc mesos el dolor va començar a baixar-li per la cuixa sense anar-hi, però, més enllà del genoll.

Va consultar aquí i allà, i tothom li deia el mateix, una malaltia del disc intervertebral, tal vegada una hèrnia discal. Tal com sol passar, els estudis no demostraven gaire anomalia, i el dolor continuava.

Temps després, superada la malaltia, aquest metge va publicar un article on expli-

ca l'experiència, i sense donar noms deixa clar que li va sorprendre la rapidesa, la lleugeresa amb la qual els col·legues li feien diagnòstic, fins i tot abans d'explorar prou el pacient ni considerar prou bé els símptomes que presentava.

Escriu que fins i tot va haver-hi un col·lega que li va dir que tal vegada el dolor era res, quelcom de no orgànic, cosa funcional, psicològic drien alguns. I el pacient ja no podia mantenir la bona postura.

Aquesta situació de dolor crònic, sense diagnòstic ni per tant tractament adequat, crida l'atenció perquè el pacient és un metge, però resulta colpidora en saber que aquest metge formava part d'un comitè mèdic nacional, l'objectiu del qual era precisament fer feines per controlar el dolor dels altres.

Al cap de deu mesos de dolor, de visites mèdiques, d'estudis diagnòstics i de tractaments diversos, en explorar ben explorat el pacient, un metge va observar que hi havia una certa disminució de les forces a la cama dreta.

A partir d'aquí les coses van canviar, i amb estudis més oportuns, i visites mèdiques més ben fetes van arribar al diagnòstic correcte. I amb una operació senzilla el mal

va passar. I aquest metge pacient va escriure i publicar l'article, que és a l'abast de tothom.

Tal vegada algú pensarà que això va passar a Menorca, o tal vegada a Catalunya, o allà on, segons diuen alguns, la sanitat pública funciona tan malament. Però vet aquí que no.

El pacient en qüestió és el doctor Philip Pizzo, de la famosa Universitat d'Stanford, als Estats Units, i de la Facultat de Medicina d'aquesta universitat, considerades de les millors del món.

Prou que ara es veu que l'error mèdic és universal, i que no és el càrrec allò que al metge li dóna ciència, solvència mèdica i professionalitat. Ni la saviesa del sentit comú, si és pacient.

El doctor Pizzo va publicar l'article *Lessons in pain relief: a personal postgraduate experience* a la prestigiosa revista mèdica «New England Journal of Medicine». Hi deixa constància d'una feina mal feta, les conseqüències de la qual va patir, però deixa ben parat el seu metge de capçalera. I reflexiona sobre la importància d'atendre molt atentament el pacient. No fa, però, autocrítica.

El fet no passa d'una anècdota, iestic segur que

d'aquestes n'hi ha més, i més justificades. Però més enllà del cas concret, aquí hi ha una reflexió que tots hem de fer, pacients i col·legues, perquè al cap i a la fi el secret no està en el càrrec, sinó en la persona.

bellocat@jordibell@gmail.com

El metge és mal pacient, el pacient és mal metge, i metges i pacients han de tenir-se mútua confiança i lull ben obert

Es racó d'en cambreta

COLOM

Gustau Juan Benejam

Aun parell de setmanes del 12 d'octubre, aniversari de la descoberta d'Amèrica i actual *Fiesta Nacional* d'Espanya, la CUP, el grup independentista i antisistema català, va proposar retirar de Barcelona l'estàtua de Cristòfol Colom.

Molts van considerar la proposta com a eixelebrada. Fins i tot a l'alcaldesa Ada Colau, tan poc sospitosa d'espanyolisme i de conformitat amb el sistema, no li va agradar.

De Cristòfol Colom, Cristóforo Colombo -evidentment no néixer Cristóbal Colón-, tant se val qui fos o don vingués, és important què va fer i com se'l percep; poc importa la seua persona real, com la de totes les persones que, per bé o per mal, han estat grans protagonistes de la

història de la Humanitat o n'han determinat el seu destí.

No en nom d'Espanya sinó de Castella o, més ben dit, en nom de la reina de Castella, va descobrir per als europeus del seu temps el continent que avui coneixem com a Amèrica; i va començar la seua conquesta.

Aquest fet particular, de indubtable transcendència històrica mundial, és el que l'Espanya pretresament plural del post-franquisme ha triat com a *Fiesta Na-*

Però planteja la legitimitat moral del dret mateix de conquesta, al nivell mínuscul, com va esser la conquesta catalana de Menorca el 1287, o el gran procés iniciat el 1492 a Amèrica pels europeus

cional, el del començament de la gran expansió imperial de Castella, el més important dels estats que formaven l'Espanya territorial, no nacional, del seu temps.

Ningú pot discutir, idò, la importància de la descoberta i, des d'aquest punt de vista, la proposta de la CUP és, possible-

ment, allò que en diuen políticament incorrecta.

Tanmateix, però, planteja la legitimitat de la conquesta d'un continent, la legitimitat moral del dret mateix de conquesta, al nivell mínuscul, com va esser la conquesta catalana de Menorca el 1287, o el gran procés iniciat el 1492 a Amèrica pels europeus, primer castellans, després portuguesos, anglesos, francesos, ... o la mateixa conquesta d'Al-Àndalus per part dels estats cristians del nord de la Península Ibèrica, coneguda amb el nom equívoc de *reconquesta*.

Perquè darrere l'aparentment eixelebrada proposta de la CUP hi ha un qüestionament d'allò que molts de pobles i estats nacionals encara avui celebren: els seus passats imperis.

I, és clar, açò no agrada a tothom. Perquè encara n'hi ha que s'hi identifiquen i justifiquen la conquesta, que l'exalten com a fet gloriós.

El descobriment de Cristòfol Colom és de tal transcendència que bé mereix esser recordat, commemorat. Una altra cosa és la glorificació, la celebració, de la conquesta d'un continent i la destrucció d'un bon grapat de pobles, el vell *Dia de la Raza*, sense la més mínima mirada crítica.

Tribuna

LA MANADA

Rafael Torres
Periodista

Nada hay psicológicamente más reductor, ni más peligroso, que una manada. Lo que a los lobos o a los búfalos les sienta como un tiro. A los de la manada y, más aún, a los que no son de la manada, sino víctimas de ella. Siempre, pero particularmente en las últimas fechas, vemos de lo que son capaces las manadas humanas, pero no sólo en su espantosa modalidad de tribus, religiones o países en guerra, sino en la más doméstica de las que brutalizan, ultrajan, acosan, golpean o violan a criaturas indefensas.

Hay una manada, encarcelada a día de hoy por imputársele la violación múltiple de una joven en los Sanfermines de Pamplona, que se autotitula precisamente así, La Manada. Según sospecha fundadamente el juez que instruye su causa, se valían de esa droga que anula la voluntad y que atende al nombre de Burundanga, pero también del número, del alcohol y de la insania moral y mental de sus integrantes. Esa manada usaba el wasap para publicitar y exhibir sus atrocidades, pero, como se sabe, no es la única

que usaba las tecnologías del momento para divulgar los hechos de su malhadada existencia: otra, menos organizada en lo material pero más en lo virtual, se ha venido dedicando a insultar y deseársela la muerte a Adrián, el niño enfermo que tiene la ilusión de ser torero. Ni un solo animalista pertenece, no hace falta decirlo, a esa manada.

Pero hay quienes parecen prepararse a fondo, a su corta edad, para formar parte de una buena manada el día de mañana, y ello gracias a la condescendencia, a la dejación, a la cobardía, de quienes debieran educarles en los principios de la civilidad. Esa manada en ciernes, en prácticas, actuó en un colegio de Palma apalizando brutalmente a una niña de 8 años en un recreo sin vigilancia, como tantos recreos. El Sistema, representado en este caso por el Govern balear y la dirección del centro, también ha actuado: dejando en el colegio a la manada, mientras sus víctimas potenciales, asustadas, se quedan fuera. Hay muchas clases de manadas.